

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. N° 195.

62de Møde.

Lørdagen den 11te Mai.

(Fortf.)

Orsted (fortf.): Naar det er sagt, at de Domme, der overgaae Noget i Politiretsfager ikke alene angaae de Pengeværdier, som der omventileres, men at det ogsaa kan have Følger for den Paagjældendes Afgtelse, saa er det jo netop bestemt, at Sager, der vedkomme Væ og Lempe kunne indbringes for Overdomstolene, men det er ordentligviis ikke det Slags Sager, der komme for Politiretterne; men her er kun Tale om de Sager, der angaae en Pengeydelse. At man kan føle sig krænkede ved at man ansees for i en Sag at have Vret, naagter Gjenstanden i sig selv er ubetydelig og Dommens egentlige retslige Følge kun en Uredelse af Penge, det er vistnok; men det er dog Noget, som umulig kan gøres til Regel i at ordne de borgerlige Forhold, og dertil kommer, at, dersom En efter den almindelige Mening har lidt Vret ved en saadan Dom, saa vil han saa meget mindre lide i sin Afgtelse ved at han ikke har faaet Dommen indanket for en høiere Ret, fordi han ikke var dertil berettiget. Det er forresten et Spørgsmaal, som jeg ikke her kan gaae videre ind paa, om det virkelig er saa ganske consequent, at Grændsen for Appellen efter Loven er den samme, enten det er Bøder eller andre Pengepræstationer. Dersom man her ophæver Grændsen for Appellen, saa gjælder det ligesaavel, naar der er Spørgsmaal om Lyndeløn og ved andre blotte Pengepræstationer, som naar der er Spørgsmaal om Bøder, thi de staae hidtil efter Loven ganske ved Siden af hinanden, og Vædringsforslaget angaaer ogsaa begge Dele, og vi kunne her ikke affordre dem fra hinanden. Tøvrigt kunde der her være Spørgsmaal, om der ikke i denne Henseende burde gøres nogen Forskiel, men det har altid i vore Love været en Regel, at Bø-

der, naar de ikke angaae noget Forhold, hvorved man kunde lide paa Væ og Lempe sættes ved Siden af andre Pengepræstationer, og om Forandringer heri er der for Diebliffet ikke Spørgsmaal. De Bøder, som der blive paadømt En udenfor Politiretsfager, ville i Almindelighed ikke være af mindre graverende Natur end de, der idømmes i Politiretsfager; men Vædringsforslaget indskrænker sig til Politiretsfager, og dersom Loven bliver, saaledes som den er bragt i Forslag, vil Følgen deraf være, at, naar En er dømt til 1 Rbd. Mulet eller til ellers at betale 1 Rbd., eller endog mindre end 1 Rbd. i en Politiretsfag, maa det komme for Overdomstolene; er det derimod fæet ved en ordinair Ret under den sædvanlige Processform, kan den ikke komme til Overretten.

Solfst: Jeg skal holde Spørgsmaalet om Tillid eller Ikketillid til Politiretterne aldeles udenfor Behandlingen af det foreliggende Vædringsforslag. Jeg skal heller ikke søge at gjendrive, hvad der tidligere med Hensyn hertil under Discussionen er fremført; men jeg tør tillade mig at bede det ærede Thing erindre, at, naar Procuratorer kunne give Møde i Politiretsfager, da staae disse paa samme Trin som alle ordinaire Sager med Hensyn til Retssikkerhed, og naar summa appellabilis beholdes i de ordinaire Retssager, saa synes der ikke at være nogen tankelig Grund til at affaffe den i Politiretsfager.

Soleforstander Sørensen: Det er blevet yttret af den høitærede Minister, at jeg skulde have brugt en Yttring om den christelige Stat, som om Begrebet om den ikke kunde bestaae med Bestemmelsen angaaende summa appellabilis. Det maa heroe paa en Misforstaaelse. Jeg har udtrykkelig sagt, at det ikke kunde bestaae med Bearebet om en christelig Stat, dersom den for Penges Skyld vilde nægte sine Medlemmer, Statens Borgere, Afgangen til Rettens fulde Nydelse. Den høitærede